

CÍMLAP: MOLNÁR KRISZTINA

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XLII. évfolyam, 448. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft.
Főszerkesztő: László Noémi. Képszerkesztő: Bak Sára. Lapterv: Division Boutique Agency • DBA (www.teamdba.co)
Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.
E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon: 0264418001
A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk: Cont IBAN: RO45RNCB0106026602080001 BCR CLUJ,
RO70BTRL01301202P90961XX BT CLUJ, SC NAPSUGÁR-EDITURA SRL, CUI: 210622.
Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. Nyomdai előkészítés: Komáromy László.
ISSN 1221-776x

BAK SÁRA rajza

Rajzold meg a karácsonyfa díszeit és folytasd a magasból csüngő díszek sorát! Színezd ki a rajzot!

CSEH KATALIN

Csillám- gömbök

Látom a csillámgömböket
ég hűs selymén, nyurga fákon,
tündökölnek ők szüntelen:
sztaniolba göngyölt álmok.

Sztaniolba göngyölt álmok:
fölragyognak, sziporkáznak,
nyurga fákon, ég hűs selymén,
ünnep csöndjén gurigáznak.

LŐRINCZ JÓZSEF

Téli bújócska

Játékos kedve van,
hóval dobál az ég,

mintha víg társakkal
bújócskát játszanék.

Elbújhatok ugyan,
de minek?

Mindenütt megkap
a hideg.

HÉTVÁRI ANDREA

Gyertyaláng

– Hold Anyácska, nézz le ránk! –
lobban a kis gyertyaláng:
– Apró lángom szeretet,
megmelegít szíveket.

– Nap Apácska, nézz le ránk! –
dúdol a kis gyertyaláng:
– Apró lángom hit, remény,
karácsonyi gyertyafény.

KISS LEHEL

Szenteste

Hallgasd e neszt,
a szétmálló csendet!
Valami suhan.
Valaki csenget.

Valami csenget.
Valaki suhan.
Ének gyullad,
mint a villany,
kint, a kapuban.

SZUCHER ÁGNES rajza

TÓTH ÁGNES
**Kicsi
házban**

Este van, s a gyertyafényben,
szeretemben, békességben,
kicsi házban engem várnak,
bekopogok, ajtót tárnak.

Kalácsból font öröm vár rám,
angyal zenél arany hárfán.
Odá bent én, nagy, papó,
kint meg vattacukor a hó.

ANTAL ANDRÁS

Karácsonyfa

Ősz-apóka bandukol,
zsákjában sok alma.
Vajon hova cipeli,
ki segít majd rajta?

Vén barátja, December,
lépeget utána,
szemet vetett a cudar
apóka zsákjára.

Kell neki az alma,
esténként rágcsálja,
akasztana párat
a karácsonyfára.

CSEH KATALIN

Lali-dal

Itt van Lali, ott van Lali,
merről szól a víg hallali?

Ott van Lali, itt van Lali,
ábrázata m'ért fancsali?

Lali itt és Lali ott,
rosszkedve eloldalgott.

Lali ott és Lali itt,
felleg-fürtöt bodorít.

Elkészült a Lali álma:
megszusszant,
majd nőtt két szárnya.

DEÁK KATALIN rajza

Hány alma potyogott ki Ősz-apóka zsákjából?
Hány almát látsz összesen a rajzon? Ebből hány került fel a fára?
Gyűjtsd meg a fán a nem égő gyertyákat, azaz rajzolj lángot rájuk.
Az ablakra ragasztott üres papírra rajzolj vidám arcot!

SZŐCS MARGIT

Az eltolható birodalom

Ha megfakul a Mikulás

Zúzmarába öltöztek a fák. Mati alig ismert rájuk, amikor kiment Anyussal a teraszra. Megsimogatta a behajló ágakat, megkóstolta a markába hulló, csillogó fehérséget, hátha tejszínhab. De csalódott. Ezzel szemben Miáki, a szomszédék szomjas macskája úgy nyalogatta a deres leveleket a párkányon, mintha fagyaltot kóstolna.

Csengettek. Apus érkezett a nagyszülőkkel. Mati boldogan szaladt elébük.

– Megjött a Mikulás! Segítettünk neki ide találni – mondta Tata ölbe kapva unokáját, majd kivett a táskájából egy megfakult télapócskát, aki Apus gyerekkorában került a családba.

– A padláson találtam rá, a régi játékok között – újságolta. – Éppen indulni készült ajándékosztó körútjára. Nézd, Mati, van valami a puttyában – mondta, és betette a kislányt a birodalomba.

Mati magához ölelte Apus Mikulását.

– Jó, hogy jöttél. Maradj itt! Látod? Ők is örülnek neked – mutatott a körülötte bámmészködő játékokra, és kibányászta a puttyból az ajándékot.

– Egy főkalány! – örvendezett. – Mennyi csillogó ruhája van!

– Ezek jelmezek. Nagyon szeret öltözködni – magyarázta Mama.

A Mikulás zavartan állt a rászegeződő tekintetek sűrűjében.

– Hát én nem ilyen kopott apónak képzeltem – súgta Zelmira papagáj Rézi bagoly fülébe, de olyan hangosan, hogy mindenki hallotta.

– Milyen tapintatlan vagy, Zelmira – mondta Mackó. – A Mikulásnak nincs könnyű dolga. Képzeld csak el, mennyit utazik, cipekedik, amíg mindenkihez eljut. Nem csoda, ha közben kifakul a kabátja. Inkább azt nézd, mennyire kedves.

– Bizony, más voltam én régen. Délcegen ültem a szánon. A kabátom vöröslött a hóban, mint eperszem a tejszínhabon – sóhajtott a Mikulás. – De ne búsongjunk. Vidítani jöttem! Nem gondoltam, hogy ilyen népes

társaság vár. Lássuk csak, mit rejt még a puttyom.

Azzal zsákja mélyére nézett. Annyira belehajolt, hogy csak a csizmája látszott ki belőle. Tüstént meglett az eredménye. Mackó mézeskalácsot kapott, Zelmira gyöngyszemet, Brúnó, a nyúl piros tojásfestéket, Rézi napszemüveget, Polka, a rongybaba fésűt, Picur, az elefánt trombitát. Nagy volt a vidámság. Kicsit később Mackó súgott valamit Brúnó fülébe. A nyúl alig aludt azon az éjszakán. Festéssel piszmogott. Nagyon iparkodott, hogy elkészüljön.

Reggel a Mikulás alig ismert a kabátjára. Élénk piros volt, mint új korában.
– Ez a mi ajándékunk – mondták a játékok az örömeben táncoló télapónak.
A birodalom lakói is tánagra perdültek, hozzá kórusban énekelték Mackó versét:

*Táncoljunk, vigadjunk,
hópelyhek fölöttünk,
ünnepelni jöttünk,
itt járja a polkát
Mikulás közöttünk.*

*A sok ugrálástól
már a fejünk kába,
addig forgunk, pörgünk,
míg beleszédülünk
öblös puttyonyába.*

FAZAKAS CSILLA rajza

SIKÓ-BARABÁSI ESZTER

Botorka első ünnepe

Botorka átlagos kismanó volt. Nem volt se kövérebb, se soványabb, se alacsonyabb, se magasabb, mint a többi. Egy nagy tölgyfa tövében élt. Nevét onnan kapta, hogy képes volt még a saját lábában is megbotlani, mindent elrontott, elveszített, ami a kezébe került, és ha nem, akkor elejtette.

Nem is volt becsülete a többi manó előtt. Minden manónak megvolt a maga munkája. Éltek ott bogyszedők, gyepfésülők, kenőcsfőzők, víztisztítók, gyógyítók, a butuskábbak feladata pedig az volt, hogy a felhőket számolják. Csak Botorkát nem akarta senki bevenni a csapatába.

Tétlen ült naphosszat a tölgyfa tövében, mígnem egy napon érkezett a parancs, hogy válasszon magának mesterséget, vagy keressen másik tisztást a munkakerüléshez, irgum-burgum. Botorka akkorát sóhajtott, hogy a fáról fejére potyogott a makk.

– Megvan! – rikkantotta. – Elmegyek szemétszedőnek. Olyan szemetes lett az erdő az utóbbi időben!

A többi manó áldását adta Botorka választására, és valami megbecsülésféle is kezdett kialakulni. A tépett papírnak pedig mindegy volt, hányszor ejtik el, míg a szemeteshez ér.

Botorka lelkesen végezte a munkáját. Továbbra sem volt hivatalos a manó-lakomákra, de örült, hogy nem tétlenkedik. Azért megvolt az ő munkájának is a szépsége.

Nagy ritkán valódi kincsekre bukkant, amit gondatlan kirándulók hagytak ott.

Egyszer aztán az egész erdő ünneplőbe öltözött. Szikrázott a fák jégkristály-csizmája, hősüvegükről csillámokat szórt a szél. Botorka nem örült a korai hónap és hidegnek. A turista-tűzhelyek mellett kezdte a munkát, és már az első dologtól elakadt a lélegzete.

Egy tányér volt. Fehér, jó kemény műanyagból. Harangvirágok díszítették. Igaz, hogy kettő már alig látszott, úgy megkopott, de Botorka így is hosszasan gyönyörködött a kincsben. Úgy cipelte haza, mint teknős a teknőjét. Otthon a fal mellé állította, hogy jobban lássa.

Egész délelőtt szerzeményét bámulta. Összesen hat nagy harangvirág volt rajta, és minden nagy virágból két kisebb hajtott ki. Botorka annyira örvendett kincsének, hogy eldöntötte, süt egy gesztenyés kalácsot. Alkonyatra készen lett a kalács. Illata belengte a kis manóházat. Botorka pedig letakarta egy darab fehér vászonnal, hogy kihűljön. Gyertyát gyújtott és leült töprengeni a konyhában.

Leszállt az est. Botorka párszor megkukkantotta a kalácsot, és kissé bánatosan gondolt arra, hogy senkivel nem oszthatja meg. Pedig sokan jártak kint, még este is. Nevetgéltek, daloltak a háza előtt. Persze, a Csillag ünnepe van. Láttá ő is a csóvás üstököst az égen, mégsem lett tőle ünnepelhetnékje. De

milyen jó, hogy megtalálta ezt a tányért. Díszíti az üregét és nyáron majd vizet tesz bele, abban fog lubickolni... halványan elmosolyodott. Elbóbiskolt az asztal mellett.

Éjfélkor csengés-bongásra ébredt. Csengettyű és harang dalolt, kongott, hogy a csodás csilingelés minden zugot betöltött, még Botorka szívébe is befurakodott, amitől a manónak fura jókedve támadt. Sőt, nevetni kezdett, amikor meglátta, honnan jön a hang. Az ő harangvirágos csodatányérja zúgott-zengett. Aztán abbamaradt a zene, de Botorka öröme nem foszlott szét.

Gondolataiból hirtelen kopogás zökkenette ki. Botorka tudta, akárki is áll odakint, azt behívja, és megosztja vele a kalácsát. Elvégre ünnep van. Gyorsan leszállt hát a székéről, lesimította a ruháját, és szélesre tárta az ajtót.

SZABÓ ZELMIRA rajzai

A kisbojtár ajándéka

Magyar legendamese

Abban a régi időben a pásztorok kint le-
geltették a nyáját a me-
zön, és maguk is ott aludtak a szabad ég
alatt. Egy szép, csillagfényes éjszakán Betle-
hemtől nem messze megfényesedett az ég,
és a pásztoroknak megjelent egy ragyogó
angyal. Annyira megijedtek ezek a szegény
pásztorok, hogy ijedtükben mind a földre bo-
rultak. De az angyal vigasztalta őket, és így
szólt hozzájuk:

– Ne féljeteK, nagy örömhírt hozok most
nektek! Megszületett az üdvözítő Úr, Krisz-
tus! MenjeteK Betlehem városába, ott találjá-
tok egy szegény istállóban, jászolban fekszik,
barmok közt nyugszik.

Megörültek a pásztorok, így hát mindjárt
fölkerekedtek. Volt köztük egy szegény kis-

bojtár. Gyerek volt még, nem volt semmije,
nemrég állott be a szolgálatba. Könyörgött
a juhászgazdának:

– Gazduram, vigyél el engem is, nagyon
szeretném látni a kis Jézust!

– Hát, jól van, gyere! De nem tudom, mit
hozol magaddal, mert tenéked nincsen sem-
mid. No, nem baj, meghúzódsz hátul, azért
lássad te is a Megváltót!

Azzal elindultak. Ki mit tudott, vitt magá-
val ajándékot a kis Jézusnak. Egyik egy bá-
ránykát, a másik egy gidácskát, a harmadik
egy kerek sajtocskát. Volt, aki jó meleg gyap-
júcskát, volt, aki szép kis subácskát. Amije

volt, azt. Csak a kisbojtár nem tudott vinni semmit se.

Mikor odaértek, köszöntötték az Úrjézust:

– Üdvözlég, kis Jézus, született Messiás, hoztam felségednek egy báránykát!

Ment a másik pásztor:

– Üdvözlég, kis Jézus, született Messiás, hoztam felségednek egy fényes szőrű gidácskát!

Ment a harmadik pásztor:

– Üdvözlég, kis Jézus, született Messiás, hoztam felségednek egy szép kerek sajtocskát!

Ment a negyedik pásztor:

– Üdvözlég, kis Jézus, született Messiás, hoztam felségednek egy kis meleg gyapjúcskát!

Ment az ötödik pásztor:

– Üdvözlég, kis Jézus, született Messiás, hoztam felségednek egy cifrán hímzett sübácskát!

Mikor a kis bojtárgyerek köszöntötte az Úrjézust, így szólt:

– Hát én nem tudtam hozni neked ajándékot, nagyon szegény szolgálva vagyok. De ígérem, édes Jézusom, hogy ezentúl a te szolgád leszek!

És a kis Jézus a két csöpp karját feléje tartotta, nevetett, olyan örömmel fogadta a bojtár ajándékát.

Ez volt neki mind közül a legkedvesebb.

DARVAY TÜNDE rajza

Miklós püspök legendája

Szent Miklós püspök legendái nyomán

Élt egyszer régen Myra városában sok száz esztendővel ezelőtt egy öreg pap. Szálfatermete volt, kicsit kopaszodott, fehér szakálla göndörödött, a szeme mindig mosolygott. Talpig érő piros ruhában járt, mert ő volt a város püspöke, de a szép piros ruháját mindig belepte a por, mert nagyon szeretett sétálni a városban. Mindenki ismer-te és nagyon tisztelte, csodás történeteket meséltek róla mindenfelé.

Egyszer Miklós püspök esti sétájára indult. Egy szűk utcácskában szegényes házikó állt, az öreg pap ismerte a ház gazdáit. Három szép lányka lakott ott az édesapjával. Hát, ahogy a püspök odaért ehhez a házhoz, nagy sírás-rívás, hangos vita zaja hallatszott ki az ablakon. Meghökkenve állt meg, még sosem hallott innen ilyet.

– Istenem, bocsásd meg bűnömet, csúf dolog a hallgatóság, de csak meg kell tudjam,

mi a baj! – gondolta magában, azzal megállt az ablak alatt, és erősen figyelt.

– Jaj, apám, adj el engem rabszolgának, ismernek az emberek, tudják, hogy jó, dolgos, szorgalmas lány vagyok! Megvesznek majd jó pénzért, nem kell éhezned a testvéreimmel – sírt a legöregebb leány.

– Apám, ne hallgass rá! Vőlegénye van. Menjen férjhez a nővérem. Engem adj el, bírom a munkát, tudja mindenki! – zokogta a középső.

– Csitt, apám, ne hallgass rájuk! Én vagyok a legfiatalabb. Értem adják a legtöbb pénzt, engem adj el! Jó rabszolga leszek. Talán sok év múlva kiválthatom magam. Utánam nem sír senki – hallotta Miklós püspök a legfiatalabb leánykát.

Azt már nem hallotta az öreg püspök, mit mondott a lányok apja, mert hosszú piros ruhájában szaladt visszafele a kolostorba,

ahogy csak a lába bírta. Gyorsan előkotort a padlódeszka alól egy ládikát, és kinyitotta.

A szegényeknek félrerakott pénzt gyűjtötte abban a ládikóban, az aranyakat, melyeket jólelkű adakozóktól kapott. Remélte, elég lesz ahhoz, hogy megmentse a három lányt a rabszolgaságtól. Miklós püspök hosszan bámulta a pénzkupacot, majd tologatni, rakosgatni kezdte az érméket.

Három lány. Három kupac arany. De hogy adja oda? Aztán eszébe jutott a megoldás. Mindhárom kupacot belerakta egy-egy bőrzacskóba. Megvárta, míg beesteledett, és olyan késő nem lett, hogy már senki sem járt az utcán, és akkor a három zacskóval a piros ruhája alatt visszament a városba.

Egész úton örvendezett magában. Hamarosan megérkezett a házhoz. Egyik ablakban sem világított gyertya, mindenki aludt odabent. Miklós püspök kihúzta a zacskókat a ruhája alól, majd az egyik nyitott ablakon át bedobta a házba az elsőt, aztán a másodikat, végül a harmadikat is, és visszasietett a kolostorba.

Másnap reggel a család három zacskót talált a földön. Vajon hogyan kerülhettek ide? Ki hozhatta őket? És mi lehet bennük? Az első két kérdésre egyikük sem tudta meg a választ, a harmadikra azonban feleletet kaptak, amikor a zacskókat kinyitották.

– Dicsőség Istennek! – kiáltotta az apa. – Imáink meghallgatásra találtak! Együtt maradhat a család! Csoda történt, valódi csoda!

Senki nem tudja, hogyan derült ki az igazság. Talán a szomszéd árulta el, aki mindig az ablakból leskelődött, hogy piros ruhában jár valaki a sötét utcán, vagy talán valaki más látta, amint az öreg püspök ajándékot dobál be a házba.

A lányok mindenesetre szépen sorban férjhez mentek, éltek boldogan, lett sok gyerekük. Sosem éheztek többé, és még az unokáik is áldották Miklós püspököt. Ők mesélték nekem is, hogy a jó püspök lelkét angyalok vitték a mennyországba.

Miklós püspök azóta sem feledkezik meg senkiről. Gondoljátok csak el, hány ablakon röpti be ajándékait esztendőről-esztendőre!

SIMON ESZTER NÓRA rajzai

Megtölteni a termet

Ismeretlen eredetű legenda
RAB ZSUZSA fordítása

Volt egyszer egy messzi-messzi ország, és abban a messzi-messzi országban, egy pompás palotában élt egy hatalmas, nemes szívű, igazságos király. Mivel élete a végéhez közeledett, el kellett döntenie, hogy a három fia közül melyiknek adja az országát, ki lenne a legbölcsebb, legjobb királya ennek a kincsekben bővelkedő, virágzó birodalomnak. Maga elé hívatta hát őket, és így szólt:

– Kedves fiaim, mivel mindhármatokat egyformán szeretlek, próba elé állítalak beneteket. Ez majd segít eldönteni, hogy melyikőtök kormányozza halálom után az országot. A feladat, amire kérlek titeket, a következő. A palotám báltermét pirkadattól éjfélig meg kell töltenetek színültig valamivel, akár-mivel. Akinek ez sikerül, az kapja meg a koronát és a királyságomat. Kezdd te, kedves legidősebb fiam!

A legidősebb fiú gondolkozott, és mivel a környéken jó sok homok volt, azt gondolta ki, hogy majd színültig megtölti azt a báltermet homokkal. Nosza, hozzá is látott, száz szolga lapátolta, talicskázta vele a homokot, hordták pihenés nélkül, szakadatlan dolgoztak pirkadattól éjfélig, ám hiába, a terem még csak félig sem telt meg.

A középső fiú úgy gondolta, szénával próbálkozik, rengeteg a széna, hátha azzal sikerül megtöltenie a termet a padlótól a mennyezetig.

Neki is száz szolga segített, hordták, hányták, vasvillázták, cipelték a szénát, ám a pirkadattól éjfélig tartó kemény munka eredményeképp a terem még így is csak kétharmadáig telt meg.

A legkisebb fiú következett. Pirkadatkor leült a bálterem közepére a földre, és nem csinált semmit. Egész nap csak ült és mosolygott. A testvérei elhűlve kérdezték, hogy akar így megfelelni a próbán, de ő nem szólt semmit, csak derűsen üdögélt. Amikor érkezett az éjfél, és jött a király, hogy megnézzze, mit végzett a legkisebb fia, a fiú a bálterem közepén ülve elővett egy mécsest, és meggyújtotta. A mécses fénye egy szempillantás alatt betöltötte a báltermet, a padlótól a mennyezetig világított, a legtávolabbi sarkocskába és zugba is jutott a fényből.

A király szívét mérhetetlen melegség töltötte el, és így szólt:

– Fiam, látom, hogy nemcsak okos vagy, hanem a szíved is teli van szeretettel, alázattal és bölcsességgel. Kívánom, hogy királyságod alatt a Fény vezéreljen az uralkodásban!

Így a legkisebb fiú kapta meg a koronát, és igazságos, bölcs, nemes királya lett a virágzó országnak, olyan, akit mindig a világhosszáig vezetett.

KARDA ZENKŐ rajzai

Az ugató uraság

Orosz mese
RAB ZSUZSA fordítása

Élt egy faluban egy gazdag földesúr meg egy vadász. A földesúr nem csinált semmit, csak a parasztokat szidta egész nap. „Buta paraszt, bolond paraszt” – más se jött ki a száján.

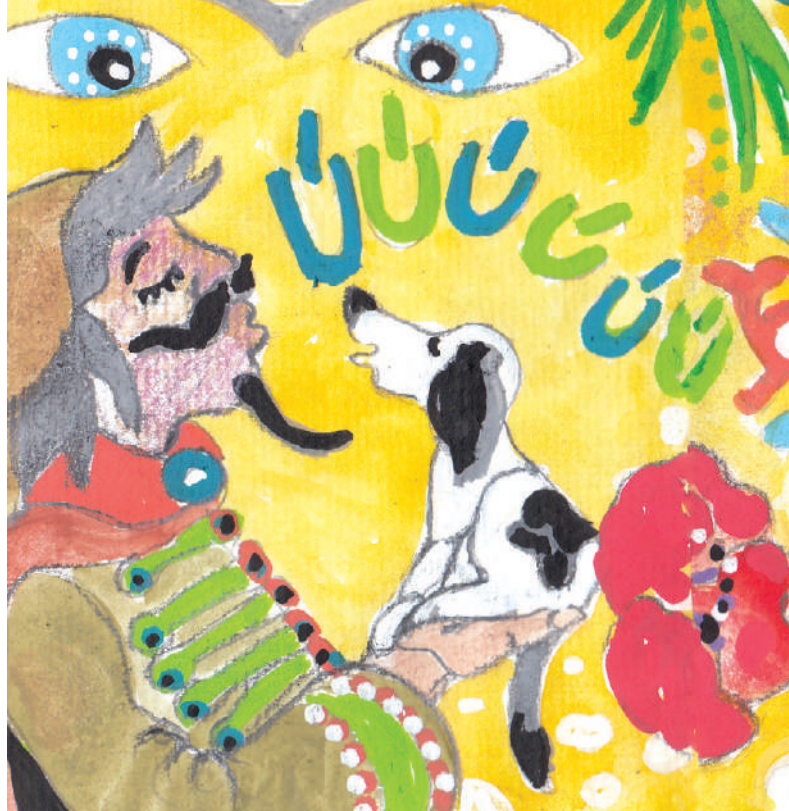
Bosszantotta ez a vadászt, mert maga is paraszti sorban született.

Egy vasárnap templomba indult a földesúr. Útközben a vadással találkozott. Hintón hajtattott az úr, a vadász meg gyalog mendegélt. Felkiáltott a földesúrnak:

– Megállj, uram! Tudom, hogy szereted a jó vadászkutyákat. Van néhány szép kölyökkutyám, ilyen is, olyan is. Az egyik hangosan ugat, a másik csöndesen. Akarsz-e egyet? Kapott rajta az úr:

– Akarok bizony! Hozd el a kastélyba a legszebbiket!

Azzal továbbhajtott. Ment a templomba. Odaért a vadász is, megállt a templomban a földesúr mellett. Odasúgta neki:

– Elfelejtettem kérdezni, uram: milyen kutyát akarsz? Hangosan ugatót vagy csöndesen ugatót?

– Hangosan ugatót! Hangosan ugatót!

– Milyen hangosan ugasson?

– Így: u-u-u-úúú! – ugatót a földesúr, hogy csak úgy zengett bele a templom.

– Lódítsátok ki a templomból az uraságot!
– kiáltotta a pap. Megfogták a parasztok, ki-lódították.

Utánament a vadász, megkérdezte tőle:

– No, hát a paraszt-e a buta? A paraszt-e a bolond?

És jót nevetett rajta.

FORRÓ ÁGNES rajza

TORDON ÁKOS

Ákombákom

Zsákom, zsákom, benne mákom,
máktermésem, aratásom, hová bújtál,
mákvirágom?

Itt vagy végre, fékomadta, kiültetlek
az ablakba, hadd lássa meg ország-vi-
lág, hogy te vagy az a mákvirág.

Az írásod ákom-bákom, s legköze-
lebb, én nem bánom, ha csúnyán írsz,
zsákba raklak, s karácsonyig benne
hagylak!

LÁSZLÓ NOÉMI

Házi készítés

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy udvar. Ennek az udvarnak a végében állt egy göcsörtös cseresznyefa. Annak az árnyékában élt Hangya mama tíz gyermekével. Egy békés decemberi délelőttön a piacról hazatérő Hangya mamát síri csend fogadta. Hová tűnt mindenki?

A gyerekszobában senki. Az előszobában senki. Az éléskamrában senki. A fürdőszobában senki. Hangya mama tanácstalanul forgolódott a konyhában. Az asztal alól két nyúlvány lógott ki.

– Láb? A konyhában? – gondolta Hangya mama. – Mit keresel te az asztal alatt? – kérdezte a láb tulajdonosát.

– Jaj, mama, sehol sem hagysz békén. Olvasok, nem látod? – mondta Szeptimusz.

– Látni éppenséggel nem látom. Lábat látnok, a konyha közepén, ahol annak semmi ke-resznivalója – mondta Hangya mama. – Üres

a ház. Mit keresel te könyvvel a konyhaasztal alatt?

– Itt akkora felfordulás volt, sehol nem volt nyugtom. Ide menekültem a zenebona elől.

– Miféle felfordulás? – kérdezte Hangya mama. – Hát csönd van és béke, sehol egy árva lélek. Hová lett mindenki?

– Elmentek ágat gyűjteni – mondta Szeptimusz. – Karácsonyfának. Száraz ágból, kavicsból, csigahéjből, mit tudom én, még mi mindenből. Szekunda ötlete. Megszavasták.

– Megszavasták? Hát mi van itt, országház? Most meg elmentek ünnepi vakációra?

– Nem, mama, nem országház, bár amilyen fontosnak gondolja mindenki magát, akár az is lehetne – mondta Szeptimusz. – Úgy kezdődött, hogy fél nyolckor Nónusz elordította magát, hogy hurrá, elment a mama, ébresztő!

Primusz ráfordult, hogy ha abba nem hagyja, a fülénél fogva kiteszi az ablakon át a hóba. Erre Oktáva lehordta, hogy mit képzelsz, hogy bánik a kicsivel. Kvintusz és Kvar-tusz lekászálódott az emeletről, magukra rángatták a ruhát és elrohantak. Azt se mondták, vaskalap.

Hát ez mi volt? – kérdeztem. Terca mondta, hogy már egy hete teleszkópot építenek hátul, a tó mellett, mert jön a napforduló. Decima belenyávogott, hogy nem elég a nagy hideg, hová fordul a nap? Le az égről?

Szekunda mondta, hogy akár az is megtörténhet. Decima elsírta magát, erre mindenki ijedten babusgatta.

Szexta mondta, hogy gyorsan csináljunk valami izgalmasat. Például régi pizsamából és csipketerítőből angyalt. Nónusz felvisített, hogy semmi kedve ollóval farigcsálni, inkább szedjük elő az összecukható kisvasutat és játsszunk állomásosdit. Terca beszólt, hogy inkább csukjuk össze Nónuszt, hátha alhatunk még egy kicsit.

Oktáva mondta, hogy használjuk ki, hogy tiszta a levegő, és süssünk fánkot. Szekunda emlékeztette, hogy mindjárt itt a karácsony, most töltött káposzta járja. Okosabb ágat

gyűjteni a kertben, meg mindenféle érdekes apróságot, szép karácsonyfa lenne belőle. És megkérdezte, ki szavaz a házi készítésű karácsonyfára. Mindenki rá szavazott, aztán a ruháikat keresték. Senki sem talált semmit, jól összevesztek, én meg bemenekültem ide, az asztal alá. Azután nem tudom, mi lett.

– Szép kis társaság! Nos, bevonulhatsz, tied az egész ház. Mire a kézművesek megjönnek, összedobom a töltött káposztát. Bár amíg ekkora a felfordulás, senki egy falatot sem kap! – mondta Hangya mama, és elmosolyodott, mert lelki szemei előtt megjelent a házi készítésű karácsonyfa képe.

JÁNOSI ANDREA rajzai

Kukucsi nyomoz

Se sós, se füstölt

Kukucsi éppen szokásos reggeli sétájára készülődik. Bezárja az ajtót, hogy a hideg ne férközzön be jó meleg otthonába, és sálját maga köré tekerve útnak indul.

Séta közben nagy hópehely száll az orrára. A kezdeti szállingózás után sűrűn hull a hó, ami jó is, mert a hóember, amit nemrég Vincével együtt építettek, lassacskán hókupaccá válik. Sárgarépa orra leesett, szén-gombjai össze-vissza hevernek a földön. Ideje újat építeni.

A hóban bandukolva Kukucsi megpillant egy másik hóembert. Ennek még mindene

a helyén. Seprűből van a keze, lyukas fazék ül a feje tetején, amitől magasabbnak tűnik. Kukucsi elhatározza, hogy ő még nagyobbát épít.

Kukucsi szaporán gurítja a havat. Egyre csak nő az első hógolyó, aztán a második, amit nemsokára az első tetejére tesz, utána jöhet a harmadik. Nagy nehezen mindhármát egymásra pakolja.

Ezután szalad szemet keresni. Kukucsi nem akar alulmaradni a versenyben, ide-oda futkos, keresi, melyik darabka mutatna jól a hóember fején. Ám hiábavaló a nagy rohanás. Kukucsi sajnos olyan magas hóembert épített, hogy nem éri el a fejét.

madárodú

madárfészek

madáretető

Karikázd be, hova teszi Kukucsi a madáreleséget?

Szomorúan ül a hóember lábánál, és már nem is tudja, miért épített akkorát. Nemsokára cinkecsapat repül arra. Orcájuk fehér, fejük búbja fekete, s mintha csak sállal lennének körbetekerve, úgy húzódik le a fekete csík a fejüktől kezdve.

A közelben van egy madáretető, oda készül a cinkecsapat, amikor meglátják a hóban kuporgó, kis vakondot. Odarepülnek, hogy segítsenek Kukucsinak felrakni a hóember két szemét.

A hálás Kukucsi hazasiet és két kicsi zsákot hoz, bennük sózatlan napraforgómag és tökmag. Gyorsan feltölti a madáretetőt új ba-

rátainak, a széncinegéknek. Még néhány szép almát is feltűz a közeli ágakra, hogy abból is csipegethessenek madarak, például a rigók.

Kukucsi elhatározza, hogy ezután minden télen kimegy a madáretetőhöz, legközelebb pedig szalonnát is visz oda. Ficédulától tudja, hogy a madarak azt is szeretik. Igaz, barátja a lelkére kötötte, hogy nagyon vigyázzon, a szalonna ne legyen se sós, se füstölt. Mert az nem jó a kis madaraknak.

Írta: RÉS KATALIN
Rajzolta: BAK SÁRA

Húzd ki azt, amit nem adhatunk télen a madaraknak!

Duruzsoló december

Otthon is megtalálható, maradék anyagokból (karton, gomb, dió, színes ajándékszalag, fagolyó) készült díszeket tehetek a karácsonyfára, az ablakba.

Csurka Tünde tanítónő osztálya Nagybányáról küldte a karácsonyi kézimunkákat.

Balázs Kristóf, nyáradszeredai olvasónk papírkarácsonyfája.

Cecian Emma, Szabó Irén tanítónő diákja tobozdíszeket készített Gyulakután.

Gyurmából formázzátok a bölcsőt és a kiseddet, a csillagot pedig ragasszátok fogpiszkálóra.

Botorka manó esőcsepp alakú színes karton. Az arcát körből vágjátok ki, a fonallábra fagolyót fűztek. Ha ruhacsipeszre ragasztjátok, egy ágon is üdögélhet manó-barátjával. Olvassátok el a mesét a 10. oldalon!

Az alma-Mikulás és a süni **Szabó Lóránd**, szalárdi olvasónk munkája.

Nagy Bella, Marton Irénke nyáradszeredai tanítónő diákja, a karácsonyi történetet ábrázolta.

Zavatzky Haynalka óvó néni vezetésével városrészletet ábrázoló kollázsokat készítették a medgyesi óvodások.

Gál Anna, csíkszeredai olvasónk textil-darabokból ragasztott tájképe.

Csipike postája

Szervusztok! Sok hópehely szálldos ebben a lapban, az ablakon túl sajnos egyre kevesebb. Kívánom, hogy már decemberben mehessünk szánkózni, hógolyózni, hóembert építeni. Ha sikerül, írjátok meg nekem! Melyhez hasonló jókat: Csipike

Veres András Kristóf,
Szatmárnémeti

Demeter Áron,
Marosvásárhely

Székely István,
Négyfalu

Hadnagy Panka,
Sepsiszentgyörgy

Vágd ki a bélyeget, és ragaszd
a gyűjtőlapodra!

Csurka Dávid,
Nagybánya

Dobai Lilla,
Szilágyfőkeresztúr

Miklós Teréz,
csíkszentdomokosi
olvasónk versei:

Mikulás
Piros ruhás nagybácsi,
ajándékkal zsákja teli.
Ajándékát osztogatja,
gyerekeknek odaadja.

A hóember
Répa az orra,
piros a fazeka,
fehér a nyaka, dereka,
hóból gyúrták a gyerekek,
táncolnak vele a hópelyhek.
Szén a szeme, sála hosszú.
kit tudja, hogy lány vagy fiú?

Szász Edit

tanítványai Brassóban,
a Népmese Napján, Az égig
erő fa című mesét illusztrálták.

Esztelneken, **Marthi Mária Magdolna** és **Papp Gyöngyike** óvónők csoportjában a mese a nap fénypontja. „Hisszük, hogy ezáltal tudjuk megszerettetni

a kicsikkel a könyvet, és próbálunk némi segítséget nyújtani, hogy ők is olvasóvá váljanak. A Népmese Napján a gyerekek kiválasztották a számukra leginkább kedvelt mesét, és eljátszották azt, varázspálcát és koronát készítettek. Nagyon jó volt, hogy ilyen sokan együtt voltunk, és örömet tudtunk szerezni egymásnak. Aki nem hiszi, járjon utána!”

TÁMOGATÓINK

nka
Nemzeti Kulturális Alap

Szócs Margit meséjét
támogatta.

Ára 6 lej

Nózi és Nudli a hóban

Nudli húzza Nózit, aztán cserélnek.

Nózi a diósat, Nudli a mákosat szereti.

Apa kedvenc helye a padlás.

Hű, mekkora karácsonyfa!

1.

Itt ragasztózd!

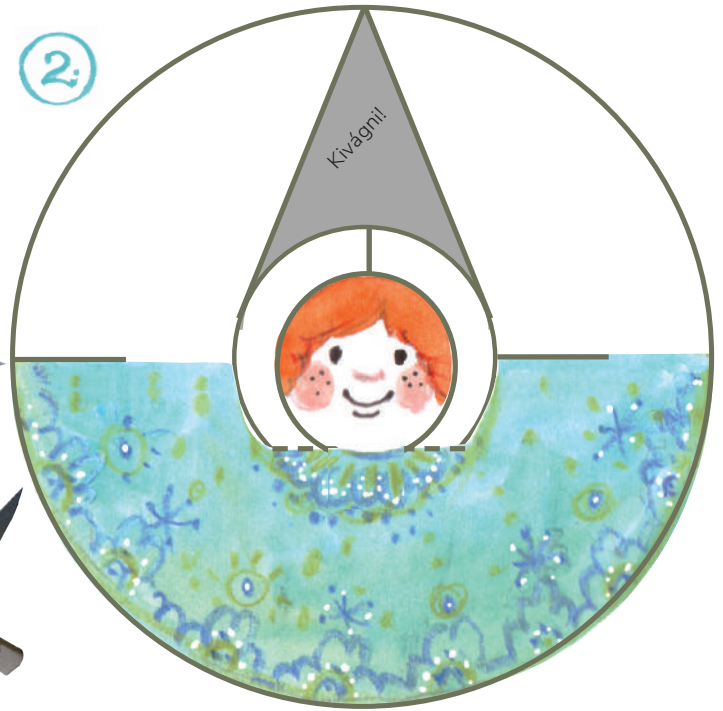
Itt ragasztózd!

Itt ragasztózd!

2.

3.

Karácsonyfadíszek